

Els nous ministres no aporten cap canvi d'orientació

Un govern a la mesura de Felipe González

La dimissió d'Alfonso Guerra va ser l'últim episodi d'una crisi anunciada. El canvi de ministres no ha aportat, però, cap sorpresa. Felipe González s'han envoltat de gent de *confianza*.

Hi ha qui diu que la veritable crisi de govern es va produir l'onze de gener passat arran de la dimissió d'Alfonso Guerra com a vice-president del govern, i és possible que tinguin raó. La ruptura del tàndem governamental va ser un fet important per ell mateix, però ara es veu que Felipe González l'ha aprofitada per fer un canvi a la vice-presidència i per fer un govern més a la seva mesura i més d'acord amb la nova correlació de forces dins el socialisme espanyol. ¿Què té la nova vice-presidència ocupada des d'ara per Narcís Serra que no tenia l'anterior? Bàsicament dues coses: la seva vessant internacional i la seva missió pactista.

La llei no assigna a la vice-presidència del govern unes funcions ben definides, però Alfonso Guerra l'havia convertit en un ens obscur aparentment amb les úniques missions de compensar la presència en el govern de l'ala "boyerista", primer, i "carlista" (per Carlos Solchaga), després, i de coordinar les accions menors, la comissió de subsecretaris i les relacions amb el partit. La progressiva, si bé intensa, internacionalització de la vida política espanyola havia reduït encara més la influència del vice-president, cada vegada més tancat dins la política interna. Amb el nomenament de Narcís Serra aquesta situació fa un tomb radical. Com a ministre de Defensa durant més de vuit anys Serra ha estat el principal constructor de la política atlantista i pro-aliada i ha mantingut contactes molt freqüents amb dirigents de tot el món. Des d'ara la vice-presidència del govern podrà ocupar-se de l'àrea exterior, donant una certa continuïtat al minigabinet de crisi que des de l'òptica de Felipe González ha rutilat com un rellotge. Cal recordar que el nomenament de Julián García Vargas com a ministre de Defensa deixa aquest departament sota el control directe de Narcís Serra, ja que va ser ell qui li va fer de "padri".

Serra i Borrell ja estaven, però ara han assolit més poder gràcies a la seva fidelitat.

D. UMBERT

PREVEURE UN GOVERN DE COALICIÓ

Les eleccions de 1989 van obrir per primera vegada la possibilitat d'un govern de coalició, cosa no descartable a termini mitjà, Alfonso Guerra, com més va més aïllat i afeblit políticament a causa de l'escàndol protagonitzat pel seu germà, mantenia unes relacions molt tibants amb tota l'oposició. No semblava possible encomanar-li les gestions per pactar operacions de gran abast que sobrepassessin l'àmbit del partit. Narcís Serra, en canvi, és un polític amb fama de pactista i de pragmàtic. Ja va formar part del primer govern de concentració de Tarradellas i

com a alcalde de Barcelona va presidir un govern municipal de coalició entre el PSCV, el PSUC i CiU. Serra, a més, ha defugit les polèmiques dins del partit i les etiquetes tan perilloses. Això li dona una imatge de polític independent que li permet relacionar-se amb tothom i fins i tot fer de pont entre Felipe González i Raimon Obiols.

El segon gran guanyador de la remodelació és clarament el ministre d'Economia Carlos Solchaga, que, diguin el que diguin, ja va sortir amb la seva al XXXII Congrés del PSOE. Ara arreplega els fruits d'aquella jornada en què Felipe González va desvincular els afers del govern dels del partit. Des d'aquell moment

el futur i la influència de Solchaga ja no depenia, per tant, del carrer de Ferraz, sinó de la Moncloa, on ell té protectors poderosos, començant pel mateix Felipe González. Doncs bé, Solchaga no sols ha aconseguit la seva continuïtat amb plens poders, sinó que ha assolit el control directe del nou i potent Ministeri d'Infraestructures (Transports, Comunicacions i Obres Públiques) dirigit pel seu lloctinent Josep Borell, el d'Indústria, Energia, Turisme i Comerç dut per Claudio Aranzadi, i del d'Agricultura, amb Pere Solbes.

D'aquesta manera Solchaga pot vigilar

venir la gran força del socialisme espanyol i eliminar el guerrisme, de la mateixa manera que aquest va eliminar els ugetistes.

EL RETROCÉS CALCULAT DELS GUERRISTES

Al costat d'aquests dos eixos (Serra i Solchaga) la resta de canvis té un significat menor. Cal assenyalar, per exemple, que Felipe González ha volgut conservar una bona presència "guerrista", amb ministres com Virgilio Zapatero (Relacions

jament per aquesta banda o a l'extensió de les tensions entre el partit i el govern.

La resta és la "guàrdia pretoriana" del president González, gent de la seva confiança absoluta. Són Francisco Fernández Ordóñez, que juntament amb Serra i Solchaga, formaran el pinyol del gabinet, Javier Solana, Rosa Conde, José Luis Corcuera, Tomás de la Cuadra-Salcedo, nou ministre de Justícia. Cap d'ells no li plantejarà problemes, són gent fidel. Queden ministres "continuïstes", com el de Treball, Luis Martínez Noval, o sense una significació especial, com el de sanitat, Julián García Valverde.

LA SORPRESA DE SOLÉ TURA

L'única sorpresa de debò del nou govern és el nomenament de Jordi Solé-Tura com a ministre de Cultura. Sembla que el càrrec li ha arribat de rebot, ja que li fou ofert primer a José María Maravall, ex-ministre d'Educació, el qual el va rebutjar. Felipe González necessitava un home de prestigi intel·lectual, que tingués mà esquerra per apaivagar les ires de la *intelliguència*, ires que la gestió de Jorge Semprún va encendre més, sobretot durant el conflicte del Golf. Solé Tura aporta al govern, a més, una visió política de les situacions i no únicament tècnica. Els nomenaments de Narcís Serra, de Josep Borell i de Jordi Solé Tura dins del govern i la presència de Raimon Obiols a l'executiva federal del PSOE fa que el PSC es torni a trobar en una posició immillorable per influir en les decisions governamentals i repassar la sempre pendent assignatura autonòmica, i especialment la de Catalunya. Poden trobar un bon aliat en el basc Eguiagaray, però això s'ha de veure.

En qualsevol cas, la remodelació no suggereix canvis en la línia política del govern. Els ciutadans no notaran gran cosa en la gestió diària de l'administració central. Cap dels fitxatges nous aporta gaire cosa més que el seu tarannà personal i polític, si bé és molt possible que s'impulsin alguns projectes nous i sobretot que s'aturi l'embasament de problemes que s'anava produint des de feia sis mesos. La remodelació, tal com es deia, respon més aviat a la conveniència personal del president de reestructurar el seu equip després de les eleccions i sobretot de la dimissió de Guerra, el veritable detonant de la crisi.

Josep M. Sanmartí

Rosa Conde, malgrat les dures crítiques, continua.

ARXIU

l'elaboració del pressupost de l'estat i la seva despesa. Era el seu somni. Els ministeris d'Educació, Sanitat i Treball, els altres departaments gastadors, s'han de limitar al seu pressupost i d'altra banda difícilment poden donar les mateixes satisfaccions i rendibilitat política com els d'Infraestructures i Indústria en una etapa d'expansió econòmica. Dit d'una altra manera, Solchaga supervisa, a més de l'economia i les finances, tots els serveis que no siguin estrictament socials, als quals té agafats pel ganyot per mitjà del pressupost. Si Josep Borell té sort i el 1992-93 pot presentar uns serveis més potables després de les grans inversions fetes des del 1985, el "carlisme" pot esde-

amb les Corts) o Juan Manuel Eguiagaray (Administracions Públiques). Al mateix temps els ha ofert els caps de José Barrionuevo i Joaquín Almunia, que s'han apuntat a l'antiguerrisme arran de la crisi de la FSM. Possiblement els reserva per alguna altra cosa. També ha volgut mantenir l'equilibri amb l'executiva federal del PSOE conservant Matilde Fernández a Afers Socials i cridant Eguiagaray, membre de la direcció del partit. Tot i això, el refús de Txiqui Benegas a entrar al govern deixa la situació una mica nebulosa. L'eclipsi d'Alfonso Guerra, el qual es diu que rumia la retirada de la vida política després de les eleccions municipals de maig, pot obligar a un replante-